

Ambrus Kincső: *Megfagyó emlék*

Dideregve révedek magam elé
Válaszokra várva keresek szavakat én
Távolba meredve ráncolom homlokomat
Nyugodtan állva várom a válaszodat

Kérdésekre várva beszélnek én is
Mikor szólalsz meg végre te is?
Hallgatva állsz előttem percek óta
Közöttünk alig üt... elnémul az óra

Havazásba borul a táj is köröttünk
Egymásra bámulva még most se beszélünk
A hó hullik, s lassan jéggé dermed
a levegő is köztem és közted

Felnézek a fára, hol életnek semmi nyoma
Helyette az ágat hótakaró borítja
Távolodva tőled, néha visszanézek
Nem látok mást, csak egy megfagyott emléket